

Hosana

List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 7, godina II - Za Dan Zajednice, 07.07.2011.

BESPLATNI PRIMJERAK

AKO VEĆ NEĆEMO NA MORE

zaplovimo u
Luku Istine

Srdjan

Boris

Dalibor

Predrag

Ivo

Adam

Miroslav

Zlatko

Andras

Dordje

Impresum

Hosana list

Humanitarno-terapijske
zajednice za pomoć
ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač
Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč. dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Josipović
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Josip Josipović

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisk

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

Riječ urednika

ZAPLOVIMO U LUKU ISTINE

vlč. dr. Marinko Stantić
Urednik Hosana i urednik Zajednice

Istina – ta riječ koja je toliko željkovana, a ipak u praksi toliko mimoidena, temeljni je princip života. U svakodnevnom govoru istinom se naziva misao ili riječ koja je u skladu sa stvarnošću, ali, također, i sama stvarnost koja se otkriva, koja je jasna, očita. Život u istini, punina je života. Čovjek po naravi teži k istini. Po svom dostojanstvu, svi ljudi, zato što su osobe, dužni su prionuti uz istinu i ravnati cijeli svoj život po njezinim zahtjevima. Ljudi ne bi mogli živjeti zajedno kad ne bi imali međusobnog povjerenja, kad ne bi govorili istinu jedni drugima. Krepost istine pravedno daje drugomu ono što mu se duguje. Istina se drži ispravne sredine između onoga što se mora izreći i tajne koja se mora čuvati. Istina, dakle, uključuje poštenje i diskreciju.

Po pravdi, čovjek mora drugom čovjeku pošteno očitovati istinu. Istina kao ispravnost ljudskog djelovanja i govora zove se istino-ljubivost, iskrenost ili otvorenost. Ovdje valja pripaziti: osobe koje za sebe tvrde da žive u istini, da će sve reći u lice jer vole istinu, obično zaborave da je istinu potrebno živjeti, te da se kod njenoga iskazivanja mora imati takta, pravog načina kako ju izreći. Istina koja je izgovorena bez ljubavi, ubija (istina boli), a ljubav bez istine je laž. Živjeti mimo istine neminovno rađa dvoličnošću, pretvaranjem ili licemjerjem.

S vjerskog stajališta Bog je izvor svake istine. Njegova je Riječ istina. Budući da je Bog Istina (usp. Iv 14,6), članovi njegova naroda pozvani su

živjeti u istini. U Isusu Kristu očitovala se sva Božja istina. On je "pun milosti i istine" (Iv 1,14). Učenik Isusov živi u njegovo riječi da bi upoznao istinu koja oslobođa i koja ga posvećuje. Slijediti Isusa, to znači živjeti od "Duha istine" (Iv 14,17) kojega Otac šalje u njegovo ime i koji uvodi "u svu istinu" (Iv 16,13). Svoje učenike Isus uči bezuvjetnoj ljubavi za istinu: "Vaša riječ neka bude: Da, da – ne, ne" (Mt 5,37). Kristov učenik prihvata živjeti u istini, tj. u jednostavnosti života sukladno primjeru Gospodinovu i ostajući u njegovo istini. "Reknemo li da imamo zajedništvo s njime, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine" (1 Iv 1,6). Bio čovjek vjernik ili ne, priznavao Boga ili ne, ako živi po istini, makar i nije svjestan, ispunjava Božje kriterije, živi po Božjem nalogu. Ta ga istina vodi k sretnijem životu, životu u punini.

Nije ljudima uvjek lako prepoznati pravu istinu. Čovjeku se od strane Zloga često servira laž pod prividom istine. Misleći da čini pravu stvar, kasnije čovjek otkrije da je ipak trebalo drugačije postupiti. Zato je vjerniku Božja Riječ putokaz ka istini, ka punini života. Božji govor mu otvara oči da na okolnosti života može sagledati sa prave strane i tako izbjegći neželjene posljedice.

Program Zajednice Hosana sadrži, između ostalog, i život u istini. Od štićenika se traži da se vježbaju priznati po istini osjećaj koji ih je naveo na određeno ponašanje, na određenu reakciju. Po priznanju, slijedi sagledavanje stvarnosti, je li doista istina bila dobra. Bijeg od istine odvela ih je na krivi put, a suočavajući se s njom, pomaže im u oporavljanju i dovodi do sretnog života.

- U periodu od 01. do 03.04.2011. u Dugom Selu, kraj Zagreba, bila je održana trodnevница na temu o ovisnosti. Trodnevnicu je predvodio upravitelj *Zajednice Hosana*, a o svom životu i oporavku u *Zajednici svjedočili su Igor Tot-Horgoši i Nikola Miroslavljev*. Tom su prigodom vjernici dugoselske župe *Sv. Martina*, darovali *Zajednici* oko 1000 eura. Hvala od srca.

- Gotovo već tradicionalno, susret roditelja sa svojim sinovima, održava se uvijek nakon prvomajskih blagdana. Tako je bilo i sada 02.05.2011. godine. Susret je i ove godine upriličen u Somboru, u župi *Uzvišenja svetoga Križa*.

- Od utorka, 03.05.2011. na četrnaest dana kod kuće je bio na svojoj tzv. prvoj provjeri Đorđe Pavlović, štićenik *Zajednice Hosana*. Po njegovu povratku u *Zajednicu*, na svoju drugu provjeru, otišao je Boris Altuhov.

- U organizaciji Zapadno-bačkoga upravnog okruga, 31.05.2011. godine u Narodnom kazalištu u Somboru, predstavljene su *Zajednice* koje se bave odvikavanjem od ovisnosti. Među predstavljenima, bila je i naša, *Zajednica Hosana*. Zahvaljujemo se organizatorima ovoga skupa i na ovakvoj podršci.

- Donacijom *Samostalne zanatske radnje "ZRG"* iz Subotice štićenici *Zajednice* vlastitim snagama ukrečili su svoje prostorije i fasadu kuće. Zahvaljujemo!

- Dana, 07.07.2011. navršava se točno četiri godine postojanja *Zajednice Hosana*.

Filozofija i religija, umjetnost i znanost, kao polja duhovnosti uvijek su za čovjeka i čovjek je za njih. Dok znanost istinu traži u određenim sferama bića (sociologija traži istinu društva, fizika istinu prirode, biologija istinu živog svijeta itd.), umjetnost kroz sva svoja ispoljavanja, traži istinu cjeline bića na čulni način, način koji je prožet osjećanjem, predstavom, maštom (slikarstvo slikom, balet pokretom, film pokretnom slikom itd.). Religija pak istinu čovjeka, kao pojedinca i svijeta kao cjeline, traži kroz vjeru. Kršćanstvo istinu prihvata kroz princip Bogo-čovjeka, Isusa Krista, Spasitelja svakog pojedinca ponaosob, kroz slobodu iskrenog pokajanja i prihvatanja ljestvice vrednota propisanih u Svetom Pismu. Kroz ljubav, pokajanje i poniznost (nikako poniženje) čovjek kršćanin svojom slobodom prihvata ili odbija život vječni koje mu je osigurao sam Bog, koji je Istina. Filozofija koja za svoj predmet uvijek ima istinu cjeline bića (osobito čovjeka u toj cjelini) na

*"Onaj tko sam sebe laže,
najlakše se vrijeda."*
(F. M. Dostojevski)

VAŽNO JE ŽIVJETI PO ISTINI

racionalan, pojmovan način pokušava otkriti zakonitosti i suštine vječnosti i efemernosti svijeta u kojem se nalazimo. Filozofija stoga uvijek ide u susret nauci, religiji i umjetnosti. Ipak, što je istina (grč. aletheia; lat. veritas; eng. truth)? Je li istina slaganje misli i stvari? Je li slaganje mišljenja i predmeta mišljenja? Je li puka evidencija, očiglednost i očeviđnost? Možemo li istinu razumjevati kao vrijednost ili je ona vrijednosno neutralna? Je li istina subjektivna ili čovjek kao subjekt treba zahvatiti istinu kao općenitost?

Za odgovorima moramo tragati. Preduvjet dolaska do istine je istinoljubivost. Početak puta ka istini započinje suočavanjem sa sobom. Sa iskrenošću. Možemo li lagati sebe? Svakako ne. Možemo li živjeti tako što lažemo sebe? Svakako da. Vrijedi li biti iskren prema sebi? Svakako vrijedi. Životu čovjeka imanentna su iskušenja. Svako iskušenje u vremenu vlastitog života rezultira i greškama. Neke od tih grešaka su po svojoj težini i obimu male, neke mogu biti i fatalne.

Ukoliko shvatimo da je iskušenje uvijek

izbor između dva puta (gdje uvijek u dubini sebe, a na osnovu toga što je ne moguće lagati se, znamo da je jedan od dva puta ispravan, a drugi ne), ostaje nam preuzeti odgovornost. Biti odgovoran znači odgovarati za svoje postupke (kako prema sebi, tako i prema drugima). U istini vrijedi živjeti, jer inače ne postojimo. Samo kada smo u istini mi smo za-sebe, kod-sebe, pri-sebi. U suprotnom smo imitacija, varka, iluzija vlastitog postojanja. U suprotnom smo ne-mi, ne-ljudi. Ljudskost svakog čovjeka (mene, tebe, svih) ogleda se u tome koliko prepozna-jemo ljudskost u drugima (tebi, njoj, njemu, bilo kome). Cijelo bogatstvo razlika koje nosimo u sebi kao autentičnim osobama, bogatstvo je samo ukoliko prepoznajemo bogatstvo razlika u drugome. Granica naše slobode je sloboda drugih. U tome jesmo i trebamo biti isti. Postupajmo tako da ljudskost, kako u sebi, tako i u drugome, uvijek tretiramo kao cilj, a nikada kao sredstvo (I. Kant), jer naše razlike ne isključuju to da smo jedno (usp. Gal 3,28).

prof. Nebojša Poplašen

LJUBAV JE

Hosana: Supruga ste čovjeka kojega je zahvatio problem ovisnosti o drogi. Je li taj problem nadošao u braku?

Emina: Ne. Taj problem je već postojao i prije braka. Kulminacija je nadošla u braku. Mi smo se vjenčali 1999. godine. Tada je moj suprug Dalibor koristio samo povremeno marihuanu i alkohol. Nisam to smatrala velikim problemom, jer to nije bilo često.

Hosana: Jeste li o tom problemu razgovarali i prije braka?

Emina: Baš zato što nisam smatrala to velikim problemom, nisam tome pridavala značaj. Dalibor nije u to vrijeme pravio probleme, nije imao nikakve krize koje bi mi ukazivale da je problem ozbiljan.

Hosana: U braku sa Daliborom imate troje djece. Kako to da ga ljubav prema Vama i djeci nije zaustavila u svom poroku, već je sve to išlo nizvodno? Je li se nešto promjenilo u vašem odnosu što ga je navelo na takvo ponašanje?

Emina: Djeca su plod naše ljubavi. No, droga je toliko surov protivnik, da u čovjeku izazove toliku ovisnost da jednostavno nadjača razum. Droga mu nije dala snage razmišljati da ima sretan brak, lijepu djecu i da bi mogao radosno živjeti s onim što ima. Problem je u stvari bio u tome što marihuanu i tzv. "lake" droge nismo smatrali opasnima.

Hosana: Kako ste se postavili kada ste saznali da Vam je suprug teški ovisnik o heroinu?

JAČA OD ISKUŠENJA

Emina: Toliko me je ta vijest potresla da sam upamtila i datum kada mi je priznao da koristi heroin. Bilo je to 18.01.2005. godine. Moja prva reakcija bila je vrisak. Užasnula sam se nad tom činjenicom, iako sam u podsvijesti očekivala da će to kad-tad doći. Ubrzo sam se pribrala, porazgovarali smo i tada mi je obećao da će drogu ostaviti te da će se sam s njom izboriti, ali uz moju podršku. Doista je tada bio par dana bez droge. No, droga je bila ipak jača. Obratila sam se ocu Branku, upravitelju Zajednice za ovisnike u Kovilju kod Novoga Sada. Dalibor se nije slagao s tim. Nakon izvjesnog vremena, kada je uvidio da ne može sam ostaviti drogu, pristao je na pomoć neuropsihijatra. Dobio je terapiju. To su zapazili njegovi pretpostavljeni na poslu, pa je dobio otkaz. Nakon terapije bio je neko vrijeme dobro, pa je uspio pronaći i novi posao. Budući da svoj problem nije riješio, ponovno je upao u problem droge. Vratili smo se neuropsihijatru, pa je dobio tzv. blokatore. To mu je pomoglo samo za vrijeme korišćenja. Vidjela sam da se osjeća dobro, pa je prestao blokatore koristiti. No, ubrzo se vratio na stari put. Blokatori su namjenski samo za pojedine vrste droge, tako da problem nije bio riješen.

Hosana: Kako ste došli do Zajednice Hosana?

Emina: Dalibor je od prvoga dana znao da sam ja više vjerovala da se ovisnost može riješiti samo kroz Zajednicu. Iako sam medicinska sestra, medikamente smatram samo zamjenom za drogu. Ovo govorim iz iskustva, jer se često u bolnici s tim susrećem i uviđam da se ovisnici nisu oporavili pomoću lijekova. Dalibor je zazirao od Zajednice, pa sam ga uvjetovala razvodom braka. To sam i učinila 31.08.2010. godine. Na njegovo insistiranje ostavila sam ga u bolnici na odjelu neuropsihijatrije u Somboru. To sam smatrala da je kraj našega bračnoga zajedništva. Ondje je u bolnici saznao da svećenik u Somboru ima Zajednicu u Starome Žedniku, pod imenom Hosana. Njemu se on javio, pa me je upravitelj vlč. Marinko nazvao i doslovno "satjerao u kut" rekavši mi da će Dalibor biti primljen u Zajednicu samo pod uvjetom da ga podržim.

Hosana: Kakva se podrška od Vas očekivala?

Emina: Očekivalo se da pratim njega i program Zajednice tako što ću redovito dolaziti na sastanke i u posjete, pa mu tako dati novu šansu. Budući da u dubini srca osjećam ljubav prema njemu, pristala sam. Sada sam i sretna da sam bila "satjerana u kut", jer se Dalibor u Hosani nalazi već pola godine i sasvim dobro izgleda, dobro rezonuje, a pravila Zajednice nam oboma daju nadu da će se kroz molitvu, rad i razgovor riješiti problem ovisnosti. Nadu u to temeljimo i na tome što vidimo da su oni koji su program prošli i prihvatali ga u potpunosti već duže vrijeme dobro i stabilno.

Hosana: Zar ste vjernici da nadu polažete u molitvu?

Emina: Nismo bili, ali nam je vjera iz dana u dan jača. Sve smo pokušali pa nam nije pomoglo, a u dubini sebe osjećamo da je to jedino rješenje problema. Prilikom susreta s mužem, shvatila sam koliko je vjera moćna i djelotvorna. Kako sada stvari stoje, Bog će riješiti Daliboru silan problem, ja ću opet imati muža, a djeca tatu. Naša će ljubav opet zablistati. Bit će ona još i veća, jer se u mukama radala. Volimo se i vjerujemo da nas Bog voli, te da ćemo nakon Zajednice voditi skladniji život nego što smo ga imali prije. Eto kako je Bog ispravio greške koje smo učinili. Hvala Mu.

Hosana: Hvala Vam na razgovoru. Mogli biste još puno toga poručiti mladima.

Emina: Hvala i Vama. Pokušavam otvoreno o ovom problemu razgovarati s drugima kako bi ih upozorila na stvarnost oko nas.

Razgovarao: Josip Josipović

MOLITVA, RADI

Piše: Igor Tot-Horgoši

Molitva, rad i razgovor – temelj su funkciranja Zajednice Hosana. Ova tri područja su ujedno i najbitniji elementi u ljudskom životu koji mogu pomoći u sazrijevanju i oblikovanju zrele osobe.

Molitva – U evanđelju Isus podučava i simbolično objašnjava, a tako i upozorava na važnost temelja na kojima čovjek gradi svoj život. Gospodin kaže: “*Tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, bit će kao mudar čovjek koji sagradi kuću na stijeni. Zaplušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću, ali ona ne pada. Jer, utemeljena je na stijeni. Naprotiv, tko god sluša ove moje riječi, a ne vrši ih, bit će kao lud čovjek koji sagradi kuću na pijesku. Zaplušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću i ona se sruši. I bijaše to ruševina velika.*” (Mt 7,24-27). Vjetrovi i kiše označavaju probleme, poteškoće i krize kroz koje svaki čovjek prolazi u svom životu i ta

stvarnost je neizbjježna. Stoga Isus savjetuje da jedino na čvrstim temeljima i pravim vrijednostima u životu može čovjek opstati u ovom svijetu. Zato, da bi odabrao pravi temelj čovjek mora vjerovati u ono na čemu će graditi, da će on izdržati sav teret.

Budući da je svaki čovjek ranjen grijehom, teško će uvijek znati izabrati prave vrijednosti, ispravno se postaviti u životu. Prije ili kasnije, sigurno će pogriješiti. Zato mu Bog stoji na raspolaganju sa svojim savjetima. Molitva je razgovor s Bogom. Da bi znao ispravno postupiti u životu, ne izabrati smjer zbog kojega će se kasnije kajati i koji će ga skupo koštati, u molitvi i razmatranju nad Biblijom, čovjek će

RAZGOVOR

dobiti savjet za gradnju života na stijeni. Temelj je tomu, dakle, vjera. Ona pomaže otkriti vlastiti identitet.

Rad – Čovjek je biće kojega uspjeh veseli, usrećuje. Da bi do uspjeha došao, mora raditi. Po radu čovjek dobiva smisao postojanja. Čovjek je razumsko biće, svjestan sebe, pa kroz rad može otkriti vlastitu vrijednost. Povezujući s vjerom, rad je čovjeku obaveza, jer je zemlja čovjeku povjerena da je obrađuje i sebi učini korisnom (usp. Post 1,26-31).

Razgovor – Čovjek je stvoren kao društveno biće. Teško bi čovjek mogao opstati kao jedinka zatvarajći se u vlastiti svijet. Komunikacija čovjeku pomaže oko rješavanja osobnih problema koja neminovno dođu. Kroz razgovor čovjek stiče širinu pogleda na svijet, sagledava situaciju i sa druge strane, te tako dolazi do istine o samoj stvari. Bez obzira što kroz razgovor čovjek čovjeka može duboko povrijediti, povjeravajući se čovjek stiče prave prijatelje. Hrabreći jedni druge, čovjek dobiva elan i spreman je prebroditi čak i najveće prepreke u životu kakva je npr. droga. *"Lijepa riječ i gvozdena vrata otvara"* – kaže narodna poslovica.

razgovor

IN MEMORIAM

U utorak, 31.05.2011.
na subotičkom Bajkom
groblju sahranjen je

Vilmos Száraz

Vilmos je boravio u Zajednici Hosana u periodu od 26.05. do 04.12.2010. godine, kada je istu svojevoljno napustio, uvjeren da mu je taj period dovoljan za oporavak. Međutim, nije bio. Nastavivši sa konzumiranjem droge, preminuo u svojoj 24. godini. Njegovim najmilijima izražavamo najdublju sućut, a njemu molimo od Gospodina vječni pokoj!

KAKAV ODNOS IMAŠ S ISUSOM?

Andraš Škofljanec

U prvi mah sam se uplašio pitanja. Preispitivajući se, došao sam do zaključka da moj odnos s Gospodinom i nije baš najbolji. Grijeh me odvaja od Njega i sputava graditi zdravi odnos s Njim. Trudim se sa svoje strane da svoj odnos gradim na istini. No, budući da je čovječanstvo ranjeno grijehom, grijeh je stalni pratioc ljudima, pa mi se događa da odlutam od istine. U takvim situacijama mi moja braća u Zajednici izidu u susret i ukažu mi na moju neiskrenost. Nije mi ugodna takva situacija, ali se u konačnici ipak radujem što sam došao do istine, pa tako čistim savjest. Uz sram, javi mi se tada i osjećaj žaljenja zbog uvrede najprije Gospodina, a i svojih bližnjih.

Ljudi iz okruženja ipak ne zapaze uvijek moje krivo ponašanje koje mi remeti odnos s Isusom, pa u takvim situacijama zauzmem pogrešan stav, bivam zaslijepljen i na koncu ostajem osamljen. Samoća me muči, jer ne volim biti sam.

Da bi moj odnos s Isusom bio dobar, moram paziti kako molim. Sve mi je lako moliti, osim za poniznost i ljubav do krajnijih granica. Vjerujem da je Isusu drago kada uspijem molitvu prenijeti u praksu. Čak i kada to uspijem ostvariti, uhvatio sam sebe da se tada znam uzoholiti pa opet rušim dobar odnos s Njim. Nezdravi ponos mi savjetuje da svoje greške opravdavam. Ali, kada se vratim na pravi put, osjetim milost od Gospodina u vidu ispunjenosti, radosti, tada lakše prihvatom poslove i teške situacije. Fantastično se osjećam kada doživim da se Gospodin sa mnom posluži kako bi pomogao mojim bližnjima, makar to bila i lijepa riječ. Duh Sveti me zna silno razveseliti u takvim razgovorima, jer mi da do znanja da je to Gospodin na djelu a ne ja. Kroz takve trenutke osjećam da smo voljeni obojica. Tada uči i mene i brata. Kako ne bih volio Gospodina, kada me nadahne svojim Duhom, te mu mogu izručiti sve svoje probleme, zamoliti Ga da ih riješim pravilno i usmjeri me ka rješenju?! Ako sam nesiguran u svojim obavezama, pomolim se, zazovem Ga da mi pokaže izlaz iz vlastitih dilema. Godi mi primjećivati Njegovu prisutnost, Njegovu pomoć.

U početku sam se uplašio pitanja, a sada jednostavno izlaze odgovori iz mene. Hvala Gospodinu što mi je i sada pomogao.

Osjećam da mi još govori što da pišem. No, završit će, jer se nadam da će još biti ovakvih pitanja u kojima ću prepoznati da me Gospodinov Duh poučava i veseli novim spoznajama.

JESTE LI DO SADA DOŠLI DO ODGOVORA KOJI SU RAZLOZI ZBOG KOJEGA JE VAŠ SIN POŠAO KRIVIM PUTEM?

Često sam razmišljala o razlozima zbog kojih se moj sin počeo drogirati. Gdje se to dogodio propust? Razmišljajući došla sam do različitih odgovora. Nabrojiti ću ih nekoliko.

Propusti koje je moj sin načinio su bili zbog radoznalosti, pretjerane smjelosti, nedovoljno dobrog odgoja, nespremnost da sebe stavi ispred drugih u datom trenutku (da zauzme dobar stvar u zaštiti dostojanstva), nepoštovanje drugih, želja za promjenom, pretjerano iskušavanje sebe, iskušavanje vlastite hrabrosti...

Ovome su pridonijeli i moji propusti poput: nedovoljno zrelo ponašanje u pojedinim situacijama, nedovoljna pažnja prema sinu, nelogičnost, popustljivost, više sam bila prijatelj nego majka, lakovjerna, bila sam okupirana nebitnim stvarima, neispravno sagledavanje situacije, nedovoljna kontrola nad sinom i slično.

S kojim pravom sam ispisala ove osuđeničke riječi? Naša razmišljanja i sva naša djela su sprovedene i donesene u skladu sa vjerom, odgojem (stečenim i naslijedjenim), te prema logici razmišljanja u jednom određenom trenutku. Ne vidim nikakvu svrhu nabrajati razloge zbog kojih je moj sin pošao svojim putem! Ne vidim svrhu niti da ga osuđujem. Više ne osuđujem ni sebe. Stvari su se izdogađale u prošlosti, a ja ih promatram na taj način da sam usput sabrala rezultate, puno toga naučila, pa dobivam iskustvo od tih događaja. Zar je to u redu? Odluke su same po sebi takve: dobre odluke govore same za sebe, a preko loših učimo (istina: kroz bol i patnju).

A što se tiče mog udjela u njegovoj sudbini, trenutke koje smo zajedno proživjeli dovele su nas u recipročni efekt. Božja volja! Naš se doprinos može sagledati u kvaliteti i dubini osjećaja.

Valerija Horváth

Piše: o. Vjenceslav Mihetec,
karmelićanin

Jednom sam govorio na jednome skupu o obraćenju. Na vratima predavaonice dočekao me jedan od slušatelja i upitao: "Obraćenje? Što je to?" Odgovorio sam mu da sam o tome upravo govorio. Kao da me nije čuo, pa nastavi: "Ja sasvim dobro živim. Ništa mi ne manjka. Od čega bih se to trebao odvratiti i čemu se obratiti? Odvraćam se od onoga tko mi ne odgovara, od onoga koji me smeta i ugrožava. Obraćam se onome od koga trebam kakav savjet, pomoći i slično. Sve pet! Ovo što ste Vi govorili ne razumijem."

Vjerujem da ima mnogo ljudi koji bi govorili kao i ovaj moj sugovornik. Mnoge zbiraju pojам obraćenje. Želimo li ga obrazložiti trebamo otvoriti Evandjelje. Već na prvim stranicama susrećemo se s govorom svetoga Ivana Krstitelja. Obraćajući se svojim slušateljima, on je rekao: "Obratite se, jer se približilo Kraljevstvo Nebesko!" (Mt 3,2). Ljudi su ostali zbirjeni, pa su ga pitali što im je činiti. Odgovorio im je kratko i jasno. Rekao je da tko ima dvije haljine, neka podijeli s onima koji nemaju. Onaj pak koji ima hrane neka učini isto tako. Carinicima je rekao da ne utjeruju više nego je određeno, te da "ne gule ljudima kožu". Vojnike je upozorio da nikome ne čine nasilje, da nikoga ne prijavljuju krivo i da budu zadovoljni svojom plaćom (usp. Lk 3,10-14). Svi ti ljudi su radili svoj posao i uglavnom su bili zadovoljni svojim životom. Imali su svoje haljine, imali su hrane, izvršavali su svoje zadatke.

ŠTO ZNAČI OBRATITI SE?

Sveti Ivan Krstitelj na sve to je gledao s druge, Božje strane. Sa strane Kraljevstva Nebeskoga. Pozvao je ljude da se zagledaju u Boga i da svoje življenje i djelovanje usklade s Božjim okom i srcem. Zašto? Dok ne gledamo Njegovim okom i ne osjetimo Njegovim srcem, mislimo da smo sasvim u redu. Odjeveni smo. Gologa ne vidimo. Siti smo. Vapaj gladnoga ne čujemo. Na radnom mjestu, kao i svi, nastojimo izvući što više za sebe, bez obzira što će to manjkatи drugome, manje snalažljivome. Ukoliko nam netko ne udovolji milom, udovoljiti će nam silom. Dakle, ljudskim okom gledajući, sve je na mjestu. Ali, je li u redu?

Tako živeći, radeći, čovjek se zasiti. Osjeti se nezadovoljnim, praznim. Sve ima, ništa mu ne manjka. A ipak se boji i nezadovoljan je. Tužno je to, ali svjedoci smo da najveća zla čine oni koji sve imaju i ništa im ne manjka. Zašto? Zato, jer tako živeći, čovjek dođe u stanje da sve ima, ali nema sebe. Ima sve oko sebe, a u sebi je prazan. I još k tome postao je slijep i gluhi za one oko sebe. Takvi onda postaju kao zdenci bez vode, kao spremišta bez hrane. Sve njihovo vanjsko zadovoljstvo, dovede ih do nutarnjeg očaja.

Blago onome koji čuje vapaj Ivana Krstitelja. Koji se vrati Evandjelu Isusa Krista. Tko osjeti tu potrebu približava mu se Kraljevstvo Nebesko. Tko to učini, na njemu se ostvaruje to da mu je Bog u srce zasadio svoje oči! Tu čovjek počinje gledati Božjim okom, ali i osjećati Božjim srcem. Tada će vidjeti gologa, čuti gladnoga. Tada će uočavati ljudi oko sebe. Postat će prijatelji. Postat će čovjek Božji i drugog će čovjeka dizati na dostojanstvo čovjeka Božjega.

Gовор светога Ивана Крститеља људима је указао на крштење. У крштењу се постиже опроštenje гrijeha. По томе човјек Кралевство Небеско уздиže над Кралевство земаљско. Ту се уžију друга svjetla. У том svjetlu човјек уоčava ono što do sada nije uočавао. Види другачијим okom. Osjeća dugačijim srcem. Tu postaje svjestan гrijeha. Osjeća potrebu обраћења, потребу опроштења.

Zaustaviti ćemo se na trenutak pred гrijehom i oproštenjem. Што је гrijeh? Гrijeh је čin što да човјек čini iako zna да не bi smio. Kad ga počini, stane ga уznemiravati glas savjesti i mučiti osjećaj krivice. Savjest koja peče i osjećaj krivice, vjernicima су jedan od dokaza da uistinu постоји netko iznad njih, netko tko им проговара у srcu и дaje до znanja да су за своја djela odgovorni. Ova spoznaja iskrenog чovjeka vodi k molbi za oproštenje. Tako видимо кralja Davida koji plačуći мoli Бога опроштење (usp. 2 Sam 11-12). Еванђела нам показује apostola Петра kad, svjestan svoje grešnosti, пада до Isusovih nogu i моли да одступи од njega jer je grešan човјек (usp. Lk 5,8). Опроштење prima онaj koji je u име Božje i sam spreman опрости. Tim činom човјек-grešnik okreće se od svoga гrijeha и обраћа se onome koji mu može опрости.

Ovim se догађајем prelazi u stanje обраћености. Обраћење nije trenutni čin. Jednom i nikad više. Ne! Ono je trajni čin. Ono se treba догаđati stalno. Nitko nije обраћен jedном за svagda. Stalno smo na putu обраћења Богу, извору svjetla i istine. Zato i говоримо о stanju обраћености – обраћења.

Обраћеност је put neprestanog uspona. Stalni uspon. Ne hod u ravnini. Hod prema visokom cilju. У tom stanju stalno требамо pratiti Vođu na putu. То је uskrsnuli

Gospodin, Dobri Pastir. On jedini pozna put којим nam je kročiti. То је истински put који vodi u Život. Idući tim putem, pozorno motrim onoga koji me vodi. Ne bojam se, jer s njim sam u Nebu. На tom putu se neprestano обраćам k njemu. Stanje моje обраћености јест neprestano praćenje njega na putu i razgovor s njim o cilju puta. Tad човјек, putnik, обраћеник, може pjevati sa Psalmistom: "Pa da mi je i dolinom smrti proći zla se ne bojam, jer ti si sa mnom!" (Ps 23,4).

Obratiti nam je pozornost на још једну Isusovu riječ: "Bdijte i molite!" (Mt 26,41). Bdjeti ne znači ne spavati. San je човјеку neophodan за zdrav живот. Biti budan znači bdjeti nad svojim budnim stanjem. Nisam kriv za ono što se događa u snu, već za ono što svijesno činim за vrijeme budnoga stanja. Ne smijem zaboraviti da je Бог своје очи zasadio u моје srce. Želim li biti budan i обраћен, на живот mi je gledati njegovim okom. Okom Božjim u моме srcu.

Moliti, jer rekao je Isus da molimo. To znači da na tom putu којим nas vodi Isus treba s njim razgovarati, pitati ga i slušati njegov odgovor. Slušati i slijediti. Molitva je razgovor s Богом. Isus je na ovozemaljskim putovima uvijek razgovarao s Оцем. Razgovarao i slušao ga. Vršio je njegovu volju. Dakle, bdijmo i molimo. Naslijedujmo Isusa.

Ne znam je li човјек koji mi je приступио с нитanjem о tome što bi značilo obratiti se, bio задовољан овим мојим pismom. Но, подвлачим i себи i вама да је обраћење догађање, vjerničko, koje никад не prestaje. Што се više vjerničkim животом ostvaruje postaje bliže, jasnije i potrebnije.

"U Gospodina ja sam zagledan – kaže пророк – On, On je mir!" (Mih 7,7; 5,4). I Isus nas poziva да se obratimo i vjerujemo Еванђелју (usp. Mt 4,17). Vjerujmo mu i слушајмо га.

Prijatelji Zajednice

JE LI BOG RJEŠENJE ZA DROGU?

Odrastala sam u kršćanskoj obitelji gdje su Bog i vjera imali veliko mjesto u životima svih njenih članova. Kada se sjetim svog djetinjstva, najljepše uspomene vezane su za proslavu Božića i Uskrsa, obiteljske odlaske u crkvu. Svi dani koji su prethodili tim velikim blagdanima, bili su ispunjeni posebnim nadahnućem, kao i toplinom i radosti koja je bila prisutna u nama.

Devedesete godine prethodnog stoljeća donijele su na naše prostore dosta straha i strepnje. Svako je tražio svoje svjetlo u različitim aspektima života. Prijatelj moje obitelji, o. Mato Miloš iz karmeličanske crkve u Somboru, prilikom jedne posjete priopćio mi je da organizira vjeronauk za mlade. Bez obzira što sam imala sve sakramente i kroz cijelu osnovnu školu išla na vjeronauk, pozvao me je da budem podrška mladima koji to nisu. Prihvatile sam njegov poziv.

Na prvom susretu bilo nas je sedmero. Kada je vjeronauk za taj dan bio gotov, izašli smo ispred crkve i malo razgovarali. Nakon toga svako je pošao na svoju stranu. U mom pravcu krenula je djevojka Bojana koja je bila godinu dana starija od mene, i u prilično suvremenom „fazonu“ (što bi danas mlađi rekli). Šetale smo i razgovarale. Rekla mi je da je krštena i da je to sve od nje što se tiče vjere. U glavi sam imala samo jednu misao – razuvjerit će je.

Njena baka je redovito odlazila u crkvu i obećala joj je dati novac ako bude i ona išla u crkvu i na vjeronauk. Novac je Bojani bio potreban za odlaske u Novi Sad, gdje je u Srednju umjetničku školu išla njena najbolja priateljica. Iste večeri ispričala mi je da pri posjeti Novome Sadu koristi drogu, i da je

to „in“. Uz moje insistiranje, Bojana je i idući tjedan došla na vjeronauk.

Saznala sam da su odnosi u njenoj obitelji prilično složeni, što mi je izgledalo kao jedan od razloga zbog kog je krenula pogrešnim putem. Jedino što sam tada željela, bilo je da je okrenem sebi i pokušam joj pokažati da i bez droge život ima smisla, a tinejdžerski dani mogu biti vrlo zabavni.

Srećom, sve je krenulo upravo tim putem. Počele smo se družiti, posećivati i izlaziti. Bojana je sve manje odlazila u Novi Sad, a kada je njen priateljica završila u popravnom domu, potpuno je prestala. Redovno smo odlazile na vjeronauk, i ona se primila sakramente Sv. Pričesti i Krizme. Nakon srednje škole upisala je fakultet, završila ga i sada živi i radi u inozemstvu.

Nakon šesnaest godina Bog i droga se pojavljuju ponovo u mom životu na istom mjestu. Kolega i priatelj iz škole u kojoj radim upravitelj je Zajednice za pomoć ovisnicima – Hosana. Često razgovaramo o Zajednici, njenim članovima, potrebama i njenim osnovnim zadacima. Velika je sreća svaki spašen život u ovakvoj Zajednici.

I na kraju, ako se ponovo postavi pitanje jesu li Bog i vjera sa jedne strane ili medikamenti sa druge strane izlaz iz ovisnosti, moje razmišljanje je da ništa nije slučajno, te da je Bog sve postavio onako kako treba biti. Iskreno, vjerujem da ova dva znaka na mom putu nisu slučajnost i da je vjera svjetlo na kraju tunela. Važno je pratiti znake u životu, a njihov raspored na našem putu pokazat će nam zvijezdu u koju se treba zagledati.

prijatelj, prof. Emina Popović

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrovorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)
usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

kontakti:

- upravitelj: +381/64-4616-394
- voditelj: +381/64-9841-678
- suradnik: +381/63-546-026
- roditelj: +381/64-6550-015

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

HosanaFest 2011

FESTIVAL HRVATSKIH DUHOVNIH PJESAMA - SUBOTICA

18.09.2011. u 20 sati

**Hala sportova
u Subotici**

ulaz: 200 dinara

Ulažnice se mogu kupiti
na dan festivala
pri ulasku u dvoranu

Kupnjom ulaznice pomažete oporavak ovisnika o drogi, alkoholu, kocki... u Zajednici Hosana. Hvala!